

lukkende vil beskæftige sig med dette og beslægtede Diemed. Det tror jeg, er Hovedsagen, og derpaa tror jeg, man maa lægge den overveiende Vægt, ligesom jeg ogsaa tror, at man maa være beredt paa at føre det videre, hvis Forholdene skulde vise, at det er nødvendigt at føre det videre. Derimod tillægger jeg ikke den foreløbige Undersøgelse efter § 2 nogen saadan overveiende Vigtighed eller Betydning. Jeg tror endog, at denne Undersøgelse kan indeholde en vis Fare, for saa vidt som det ikke er muligt til enhver Tid at faae denne Undersøgelse anstillet saa grundigt, som det er nødvendigt for at kunne afgige en Dom eller en Kjendelse om Forsalfkning, eller hvad man nu vil kalde det. Der er der en virkelig Fare til Stede, idet man nemlig, naar man har foretaget den foreløbige Undersøgelse, har udtaget Prøver, og vil gjøre sig bekendt med, om de due eller ikke løber den Fare, at man kan finde den lille Feil, men lader den store passere. Jeg skal nævne et Exempel herpaa for at gjøre det klart, hvad jeg mener. Lad os f. Ex. antage, at Undersøgelsen gjælder to Prøver af Hvedemel fra to Kjøbmænd. I den ene Prøve finder man lidt mere Sand, end der bør være — noget Saud vil der altid findes i en formalet Kornvare —, og man stempler den da som en forsalftet Vare. I den anden Prøve, som man ogsaa undersøger, finder man ikke dette Sand, men den indeholder 10 a. 12 pSt. Kartoffelstivelse, som man ikke kan finde. Hvad sker saa? Den første Vare, siger man, er forsalftet, men den er i Virkeligheden langt mindre forsalftet og undergaaet en langt mindre værdiforringende Forsalfkning, end den anden Vare, som man lader passere. Og hvad sker derefter? Den ene Vare bliver offentliggjort som forsalftet, men Cieren af den anden Vare bekendtgjør i Bladene: Mit Hvedemel er undersøgt og befundet fortreffeligt. Paa denne Maade kommer man Reklamen og Sumbugen til Hjælp. Det er denne Fare, som man løber efter § 2, naar man vil føre Undersøgelsen lidt videre. Det er ganske vist, og det er jo ogsaa erkjendt af den høitærede Minister i Motiverne, at man ikke her har tænkt paa en egentlig sagkyndig Undersøgelse, og jeg tror ogsaa, at man i og for sig helst burde have undgaaet Udtrykket „sagkyndige“ i § 2, thi det, som man har tænkt paa, er at faae Folk med Varekundskab. Der har rigtignok været Tale om, at man kunde vente at faae Folk som Kemikere og Apothekere ind i denne Stilling, men det tror jeg ingenlunde man kan vente, og det tror jeg heller ikke, at man skal ønske; thi, naar man skal have saadanne Folk med virkelig Dygtighed, saa vil det i alt Fald forbyde Apparatet betydelig. Jeg tror ikke, at man kan føre den foreløbige Undersøgelse, som man tænker sig at foretage ved at udtage Prøver, ret langt videre, end den kan føres uden Sagkundskab. Sundhedskollegiet har en Bemærkning derom, hvori

det, saa vidt jeg veed, siger om bedærvet Kjøb, at det kan bedømmes ved Synet og Lugten, at Synet og Lugten er tilstrækkelig til at kjende det. Jeg tror ikke, at man kan eller bør komme ret langt videre ved den foreløbige Undersøgelse, end at man kan føre den saa vidt, at man kan sige, at ved Folk med almindelig sund Menneskeforstand, ved Folk, som have Forstand paa Næringsmidler i det Hele taget, og som kunne bruges som Vidner i en saadan Sag, kan det godtgjøres, at det og det Kjøb er raadent, at der er Midder i det og det Mel o. s. v. Ret meget videre tror jeg ikke, man kan komme, uden at man kommer ind paa en Veit, som frembyder nogen Fare. Jeg kan ogsaa sige det paa en anden Maade, jeg kan sige, at jeg ikke tror, at man ved den foreløbige Undersøgelse kan komme ret meget videre, end en fornustig Husmoder kan komme ved at undersøge de Varer, hun kjøber. Jeg tror ikke, man kan, og jeg tror ikke, at man bør føre Undersøgelsen ret meget videre. Skal den føres videre, saa tror jeg, at den maa henlægges til de Autoriteter, som efter § 4 indsættes til at foretage en virkelig grundig, teknisk og paalidelig Undersøgelse. Jeg mener altsaa, at man maaske er gaaet lidt for vidt i § 2. Hvis man ganske i Almindelighed vil se paa de Jødemidler, som omtales i Loven, saa tror jeg ogsaa, at man vil komme til det Resultat, at det kun er aldeles isjefaldende og grove Forsalfkninger, som man kan faa fat paa, saadanne Forsalfkninger nemlig, som kunne opdaget uden særlig Sagkundskab. Naar man tager saadanne Varer som Mel, Brød, Sukker eller Smør, hvilke jo ere dem, som der hyppigst vil være Spørgsmaal om, tror jeg, at det maa erkjendes, at det kun er Raaddenstab, Midder og enkelte Indblandinger af den groveste Slags, som man kan lugte eller smage eller ledes til at opdage ved Hjælp af Vinen, og jeg vilde finde det meget misligt, at man der skulde begynde paa en teknisk Undersøgelse, som man dog ikke kunde føre til Ende. Thi det er givet, og ogsaa under Sagens Behandling i det andet Thing erkjendt, at f. Ex. Farmaceuter og Apothekere ikke vilde kunne gjøre synderligt af, hvad der her behøves. Sagen er jo nemlig den, at selv om de kunne sige, at der findes fremmede Stoffer i Jødemidlet, saa ere de ikke i Stand til at nævne alle de fremmede Stoffer og specielt aldeles ikke i Stand til at sige, i hvilken Procentgrad, i hvilket Omfang de ere tilstede; men det er netop det, man skal have at vide, naar man gaar til den grundige Undersøgelse af Sagen. Jeg vil altsaa henstille til Overveielse, om man ikke kan nøies med i § 2 at give en almindelig Bemyndigelse for Politiet til at undersøge Jødemidler og naturligvis saa til at antage dertil egnede Folk, af hvilke jeg ikke tror, at man skal kræve særlig Sagkundskab. — Der er ogsaa en anden Ting, som jeg ikke ret kan være med til, det er den at give